Album 21

Leemkuilenavondjes

In 1973 verhuisde ik van een kamer in de Mauritsstraat in Eindhoven naar mijn eerste eigen woning, een flat aan de Leemkuilen (nummer 17) in Best. Ik werkte toen als journalist voor het 'Eindhovens Dagblad'. In 1972 was een groot deel van de krant naar het industrieterrein 'Heide'in Best verhuisd en wij kregen een werkelijk riant sociaal plan aangeboden om hetzelfde te doen (alle verhuiskosten en een tegemoetkoming van 2.900 gulden voor de inrichting van het nieuwe huis, hetgeen toen een kapitaal voor me was). Ik was de koning te rijk en nodigde clubleden uit eens per maand op vrijdag bij mij te trainen onder leiding van Frans Kuijpers. Daar hadden zij wel oren naar.
In het begin bestond het clubje uit Frans Kuijpers, Peter Scheeren, Peter Hardy, Jos Sutmuller en Peter Egmond. Als journalist en lid van de AIPE (Association International Presse Echiquienne) had ik de beschikking over de laatste toernooibulletins en die werden dan onder leiding van Frans doorgenomen. Dat ging er bloed serieus aan toe. Er werd hardop me de groep geanalyseerd. Na middernacht kwam het koude bier op tafel en werden er vluggertjestoernooien gehouden, die vaak tot in de kleine uurtjes doorgingen. Het was vooral gezellig en binnen een vloek en een zucht kregen de Leemkuilenavondjes een zekere reputatie en niet geheel ten onrechte.
Het werd pas echt serieus in 1976. toen Peter Egmond zich plaatste voor het Europees jeugdkampioenschap in Groningen, dat dat jaar tevens het wereldkampioenschap voor de jeugd was. Hij werd hard onder handen genomen, maar het succes was gering. In het toernooi rond de jaarwisseling 1976-1977 in de Martinihal eindigde hij in de middenmoot. Voor mij leverde het toernooi meer op : ik werd uitgenodigd om een artikel voor het toernooiboek te schrijven en het jaar daarop zat ik als stukjesschrijver in de persdienst. Sindsdien ben ik vrijwel ieder jaar in Groningen geweest.
Peter Scheeren begon het meesterniveau te benaderen. Dankzij een ongelukkig toeval - Hans Ree brak zijn been tijdens de Olympiade in Buenos Aires, waardoor er een plaats vrij kwam in het zone-toernooi en Kick Langeweg doorschoof – kwam er een plaats vrij in een internationale tienkamp, het Hens Papier-toernooi in Eerbeek. Met een paar gerichte telefoontjes kon ik Peter die plek bezorgen en hij stelde niet teleur : hij maakte meteen zijn eerste IM-norm.
Dat resultaat gaf het nodige cachet aan de Leemkuilenavondjes, die toen ook in wisselende samenstelling bezocht werden door andere leden, zoals Cees Versteeg, Mieke van Elst, Herman Grooten. Gerard Welling, Johan van Mil, Rudy Douven en Leon Pliester, van wie met name de laatste vier een ongekend talentvolle generatie vormden. Zij kwamen later ook allemaal uit voor het eerste van Eindhoven en werden stuk voor stuk meester, op Cees en Mieke na, en hielpen de club in 1983 aan de enige landstitel uit de geschiedenis.
De Leemkuilenavondjes waren op dat moment een begrip in de nationale schaakwereld.. Gert Ligterink schreef in 'De Volkskrant' over de 'Vriendenclub uit het Zuiden' en daar was niets mee miszegd. In de loop van de tijd kwam een hele reeks niet-clubleden een kijkje nemen en bepaald niet de minsten : IM Manuel Bosboom, GM John van der Wiel, WIM Yvette Nagel, IM Coen Stehouwer en later grootmeesters als Julian Hodgson (Eng), die zelfs een hele week bleef logeren, Johann Hjartarson (IJsl), Predrag Nikolic (Joe) en Yasser Seirawan (VS), om alleen maar de bekendsten te noemen. De 'Leemkuilenavondjes' hadden opeens een internationale faam gekregen, terwijl ik daar nooit naar gestreefd had. Integendeel, het was vooral een vriendenclub en dat moest vooral zo blijven. Er kon af en toe nog wel een keukentafeltje aangeschoven worden, maar meer dan zeven gasten kon ik gewoon niet herbergen. Meer stoelen en klokken had ik eenvoudig weg niet.

De jongens werden intussen wel gruwelijk verwend door mijn vrouw Josien. Die bier en hapjes aansleepte en er met schaaltjes chips en blokjes kaas voor zorgde dat niemand iets tekort kwam. Zij maakte deze foto in 1981.

Van links naar rechts, IM Herman Grooten, Cees, Versteeg, WIM Yvette Nagel, Jules Welling, GM John van der Wiel en Jos Sutmuller.

Na de enorme successen uit het midden van de tachtiger jaren (landskampioenschap en tweemaal de KNSB-beker) kwam er een beetje de klad in. De jongens (Scheeren en Douven) studeerden af en kregen een baan elders in het land. Anderen kozen voor een andere club vanwege de centen (Grooten, Van Mil) en de nieuwe generatie (Marcel Beulen, Martin Martens, Roi/David Miedema, Benjamin Bok). Het clubje desintegreerde van lieverlee en toen ik in 2005 verhuisde van de Leemkuilen naar de Hoofdstraat in Best was er niets meer van over, ook al had ik een prachtige speelzolder ingericht met twee speeltafels. Succes moet je ook niet willen herhalen.
We hebben een prachtige tijd gehad en degenen, die erbij geweest zijn, weten dat ik dit niet uit mijn duim zuig. Het heeft al met al vier IM's opgeleverd. Dat is geen slechte score, lijkt me.